Υπόθεση C-130/91

ISAE/VP (Instituto Social de Apoio ao Emprego e à Valorização Profissional) και Interdata (Centro de Processamento de Dados, Lda.) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Απαράδεκτο »

Διάταξη του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1992 69

Περίληψη της διατάξεως

1. *Προσφυγή ακυρώσεως — Ανυπαρξία πράξεως δεκτικής προσφυγής — Απαράδεκτο (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 173)*

2. *Προσφυγή κατά παραλείψεως — Μη τήρηση των διατυπώσεων του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης — Απαράδεκτο (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 175)*

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Ιανουαρίου 1992 *

Στην υπόθεση C-130/91,

ISAE/VP — Instituto Social de Apoio ao Emprego e à Valorização Profissional, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα τη Λισσαβώνα,

και

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

Interdata — Centro de Processamento de Dados, Lda., εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα τη Λισσαβώνα,

εκπροσωπούμενες από τον Agostinho Amado Rodrigues, δικηγόρο Λισσαβώνας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Albert Rodesch, 7-11, route d'Esch,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Herculano Lima, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αγνώστου ημερομηνίας αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία αυτή αρνήθηκε να καταβάλει συνεισφορές του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου που είχαν εγκριθεί προηγουμένως και αφορούσαν τις αιτήσεις συνδρομής υπ' αριθ. 87.0730/P1, 88.0705/P1 και 88.0706/P1,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, Sir Gordon Slynn, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse και P. J. G. Kapteyn, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Μαΐου 1991, οι εταιρίες ISAE/VP — Instituto Social de Apoio ao Emprego e à Valorização Profissional και Interdata — Centro de Processamento de Dados, Lda., ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής εκδοθείσας σε άγνωστη ημερομηνία, με την οποίαν αυτή αρνήθηκε να καταβάλει συνεισφορές του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, που είχαν εγκριθεί προηγουμένως και αφορούσαν τις αιτήσεις συνδρομής υπ' αριθ. 87.0730/P1, 88.0705/P1 και 88.0706/P1.

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2950/83 του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1983, για την εφαρμογή της απόφασης 83/516/ΕΟΚ για την αποστολή του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΕ 1983, L 289, σ. 1, στο εξής: κανονισμός), ορίζει τα είδη των δαπανών που μπορούν να τύχουν της συνδρομής του Ταμείου. Το άρθρο 5 προβλέπει την καταβολή προκαταβολών επί των χορηγουμένων συνδρομών. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, όταν η συνδρομή του Ταμείου δεν χρησιμοποιείται σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται με την εγκριτική απόφαση, η Επιτροπή μπορεί να αναστείλει, να μειώσει ή να καταργήσει τη συνδρομή αυτή, αφού δώσει στο ενδιαφερόμενο κράτος την ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις του.

3 Το Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu [Τμήμα Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου] (στο εξής: DAFSE) υπέβαλε, εξ ονόματος της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και χάριν των προσφευγουσών, τρεις αιτήσεις συνδρομής του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου για τα οικονομικά έτη 1987 και 1988. Από τα έγγραφα που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι αιτήσεις αυτές εγκρίθηκαν με τρεις αποφάσεις της Επιτροπής· σύμφωνα δε με τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού, καταβλήθηκαν σε εκάστη των προσφευγουσών προκαταβολές προερχόμενες από το Ταμείο και από το Instituto de Gestão Financeira da Segurança Social [Ίδρυμα Οικονομικής Διαχειρίσεως της Κοινωνικής Ασφαλίσεως] της Πορτογαλικής Δημοκρατίας. Στη συνέχεια, υποβλήθηκαν στο DAFSE οι αιτήσεις για την πληρωμή των υπολοίπων, στις οποίες ήσαν συνημμένες και οι εκθέσεις αποτιμήσεως σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού.

4 Επειδή δεν επακολούθησε πληρωμή, οι προσφεύγουσες ζήτησαν, τον Ιανουάριο 1990, με επιστολές τους, την επέμβαση των πορτογαλικών αρχών. Στις 25 Οκτωβρίου 1990, η

πρώτη από τις προσφεύγουσες έστειλε στην Επιτροπή, με συστημένη επιστολή, αίτηση πληρωμής, η οποία παρέμεινε αναπάντητη.

5 Οι προσφεύγουσες άσκησαν τότε την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως, συνοδευόμενη από αίτηση παροχής του ευεργετήματος πενίας.

6 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή εκθέτει ότι, όπως προκύπτει από ανακοίνωση της Γενικής Διευθύνσεως V, της 3ης Ιουνίου 1991, η πληρωμή των επιδίκων εισφορών ανεστάλη κατόπιν πληροφοριών που είχαν διαβιβάσει στην Επιτροπή οι πορτογαλικές αρχές. Κατά συνέπεια, καμμία απόφαση δεν ελήφθη περί αναστολής ή μειώσεως των συνδρομών, ούτε, επομένως, κοινοποιήθηκε καμμία τέτοια απόφαση στις προσφεύγουσες. Ως εκ τούτου, η προσφυγή ακυρώσεως είναι άνευ αντικειμένου και, γι' αυτό, απαράδεκτη.

7 Κατά την Επιτροπή, αν η προσφυγή ήθελε θεωρηθεί ως προσφυγή κατά παραλείψεως στρεφομένη κατά της μη λήψεως αποφάσεως περί πληρωμής, θα ήταν επίσης απαράδεκτη λόγω μη τηρήσεως του ουσιώδους τύπου που προβλέπεται στο άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Πράγματι, και αν ακόμη υποτεθεί ότι η επιστολή της 25ης Οκτωβρίου 1990 μπορεί να ληφθεί ως πρόσκληση με την οποία καλείται η Επιτροπή να ενεργήσει, η προσφυγή ασκήθηκε εκπροθέσμως.

8 Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες δεν προσκομίζουν καμμία απόδειξη περί της υπάρξεως των φερομένων επιδίκων αποφάσεων.

9 Κατά το άρθρο 92, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως και να αποφανθεί σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφοι 3 και 4, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

10 Δεδομένου ότι η δικογραφία περιέχει όλα τα στοιχεία που του επιτρέπουν να εκδικάσει την υπόθεση, το Δικαστήριο αποφάσισε να αποφανθεί χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

11 Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι υφίσταται απόφαση εκδοθείσα από την Επιτροπή, η προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη, ελλείψει πράξεως δυναμένης να προσβληθεί κατά το άρθρο 173 της Συνθήκης.

12 Πέραν τούτου, και αν ακόμη η προσφυγή ήθελε θεωρηθεί ως προσφυγή κατά παραλείψεως στρεφομένη, σύμφωνα με το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, κατά της μη λήψεως αποφάσεως περί πληρωμής, θα ήταν απαράδεκτη λόγω μη τηρήσεως του ουσιώδους τύπου που προβλέπεται στο άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

13 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

14 Εφόσον η προσφυγή είναι απαράδεκτη, παρέλκει η εξέταση της αιτήσεως παροχής του ευεργετήματος πενίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

15 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Ιανουαρίου 1992.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due